

For fondsmæglerselskaber gælder, at det ikke er afgørende for at opretholde en tilladelse, om den oprindelige aktiekapital er delvis tabt, så længe den ansvarlige kapital overstiger aktiekapitalkravet i henhold til § 3, d.v.s. at de i § 3, stk. 2, nævnte selskaber altid skal have en ansvarlig kapital mindst svarende til modværdien af 1 mio. ECU, og de i § 3, stk. 3, nævnte selskaber altid skal have en ansvarlig kapital mindst svarende til 300.000 ECU. For selskaber, der drev virksomhed før 1. januar 1996, gælder dog de i stk. 2 nævnte overgangsregler.

For de i § 3, stk. 2, nævnte selskaber fastsættes ikke overgangsregler, fordi de selskaber, der skal være – eller have mulighed for at blive – medlemmer af fondsbørsen og dermed skal accepteres som modpart af andre børsmødlemmer eller handle værdipapirer for egen regning, bør opfylde det højeste kapitalkrav ved lovens ikrafttræden. Selskaber, der ved lovforslagets ikrafttræden drev børsmæglervirksomhed, og som havde en aktiekapital svarende til det i § 3, stk. 2, fastsatte krav, skal ikke have en fornyet tilladelse. Børsmæglerselskaber med en aktiekapital, der ved lovens ikrafttræden er mindre end det i § 3, stk. 2, fastsatte, skal have en fornyet tilladelse. Bestemmelsen gennemfører herved investeringsservice-direktivets artikel 30, stk. 1, jf. artikel 3, stk. 3.

De foreslåede regler for en trinvis stramning af kapitalkravene (50 pct. efter 3 år og 100 pct. efter 5 år) for de selskaber, der meddeles tilladelse i medfør af lovforslagets § 3, stk. 3, er en skærpelse i forhold til de regler, der gælder for banker og sparekasser m.v., jf. bank- og sparekasselovens § 44 a. Imidlertid er kapitalkravene i øvrigt lempeligere for fondsmægler-selskaber, hvilket retfærdiggør strengere overgangsregler.

Med stk. 4 omfatter begrebet »overtagelse af kontrollen« i medfør af artikel 1 i direktiv 83/349/EØF, der er implementeret i bank- og sparekasselovens § 37 a, de tilfælde, hvor et selskab bliver moderselskab til et andet selskab.

Til § 26

Bestemmelsen, der gennemfører investeringsservice-direktivets artikel 19, stk. 3-8, svarer til bank- og sparekasselovens § 44 b.

Finanstilsynet har herefter mulighed for at udstede påbud, iværksætte sanktioner og forbyde et udenlandsk fondsmæglerselskab med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union fortsat at udøve virksomhed her i landet.

Den i artikel 19, stk. 4, 5 og 7, fastsatte forpligtelse til underretning af hjemlandets tilsynsmyndighed skal følges, idet Finanstilsynet som hovedregel først

skal søge at bringe lovovertrædelserne til ophør gennem påbud og sanktioner efter lovforslagets og værdipapirhandelslovens bestemmelser. Hvis det ikke hermed lykkes at bringe overtrædelserne til ophør, og foranstaltninger, iværksat af hjemlandets tilsynsmyndigheder, derudover ikke har haft den ønskede virkning, kan Finanstilsynet forbyde selskabet at udøve virksomhed her i landet. Bestemmelsen vil også kunne ramme grovere overtrædelser af markedsføringsloven. I særlig akutte tilfælde kan Finanstilsynet, inden den i artikel 19, stk. 3, 4 og 5, fastsatte procedure iværksættes, iværksætte de nødvendige retsbevarende foranstaltninger for at beskytte investorer og andre, for hvem der udføres tjenesteydelser.

Til § 27

Bestemmelsen, der svarer til bank- og sparekasselovens § 46, er begrundet i, at lovforslagets regler bør supplere konkurslovens regler for blandt andet at tage hensyn til de særlige regler om tilladelse, kapitalkrav og tilsyn, der gælder for fondsmægler-selskaberne. Der tænkes her særligt på hensynet til investorerne, der nødvendiggør, at forholdsregler tages på et tidligere tidspunkt end forudsat i konkursloven.

Det bemærkes, at Europa-Kommissionen har fremsat forslag til et direktiv om en investorbeskyttelsesordning, hvori visse investorer vil få adgang til i et vist omfang at modtage erstatning, såfremt et fondsmæglerselskab træder i betalingsstandsning eller erklæres konkurs.

Til § 28

Bestemmelsen i lovforslagets § 28, der svarer til bank- og sparekasselovens § 47, skal ses som en beskyttelse af investorerne i en situation, hvor et fondsmæglerselskab ikke længere har tilladelse til at yde investeringsservice.

Til § 29

Forslaget adskiller sig fra bank- og sparekasselovens § 47 d ved, at Finanstilsynet kan indgive konkursbegæring, når et fondsmæglerselskab er insolvent, men der er ikke pligt til det. Baggrunden for denne forskel er, at pengeinstitutter altid vil have indskydere, hvis interesser skal beskyttes, medens et fondsmæglerselskab kun i begrænset omfang kan opbevare investorernes penge i form af forudbetalinger og marginindbetalinger. Dertil kommer, at et fondsmæglerselskab, uagtet det er insolvent, kan være i en situation, hvor der ikke er investorer, der har